

Това бѣше неприятно и обидно за гордитѣ синове на ца-

рицата на вѣтроветѣ. И тя разрѣши на дѣцата си да се забавляватъ и играятъ съ тѣзи човѣшки играчки, както ги наричаше тя. Четирмата братя бѣха всѣкога доволни отъ тѣзи игри. Тѣ настигаха корабитѣ срѣдъ морето, разкъсваха платната имъ и ги потопяваха въ дълбокитѣ морски води. Но хората бѣха упорити. Никогда не се отчай-

ваха. Въмѣсто единъ потопенъ корабъ построяваха два нови и пакъ плаваха. А послѣ, тѣзи упорити хора поставиха на корабитѣ тежки и силни машини и почнаха да плаватъ по морето безъ платна. Вѣтроветѣ се уморяваха страшно, когато искаха да си играятъ съ тѣхъ.

Така стана и съ мелницитѣ. Отначало четирмата братя бѣха много доволни отъ своитѣ успѣшни злосторства. Тѣ трошеха на воля крилтѣ. Но когато хората започнаха да правятъ крилтѣ отъ желѣзо — все по-здрави и по-здрави — безумнитѣ игри на вѣтроветѣ отиваха на пусто...

Слѣдъ врѣме хората поискаха да летятъ по въздуха като птици. Тѣ надуха голѣми кълба, вързаха подъ тѣхъ кошове, сѣдаха вжтрѣ и полетѣха високо, високо... Царицата на вѣтроветѣ видѣ това, позвика синоветѣ си и радостно имъ каза:

— Мили дѣца, нѣма защо да скърбите, ето ви нова играчка! Човѣкътъ се мами много, ако мисли, че ще стане по силенъ отъ насъ. Направете смѣшни тѣзи кълба и накарайте хората да се отчаятъ.

Четирмата братя се зарадваха. Тѣ се разиграха, залюскаха голѣмитѣ леки кълба и ги отнесоха съвсѣмъ на друга

